

граница, набелязан в „Калиопа“ със спорадична изящност (а преди това в по-ранните „Луди-млади“, „Овчарска песен“, „Пред тъмничний зид“), разкриван в несвършващата протяжност на сравненията, бе един безспорно привлекателен код, едно съществено означително правило, неотстъпно следвано от Яворов, углъбявано в различни изказни модификации, надарявано с фундаментална фатичност. Този наистина глобален символ, този компактен знак позволяваше да се изследва както етимологията на символичното, така и вариативните му гещалтни хипостази. С невероятна конструктивна лекота той задаваше Яворовите закони на символизиране, определяше спецификите на Яворовия свят. Кое тогава усъмняваше в правилното му изнамиране? Навярно най-вече това, че, виждайки как пред мен естествено се гради новото дискурсивно поле **Яворов**, проумявах, че откриваните етимологии на символа бяха застрашени от затварянето си в нов образец на тълкуване – принизен, буквалистки, редуциращо-еднозначен, – т.е., че попадаха в нова парадигма, по своему излъчваща заслепение от достигнатата истинност. Конструктивната лекота на изследването се обремени от съмнения: може би ми бе трудно завинаги да се откъсна от мита за **поета Яворов**, впускайки се в „зигзагите“ на умело премерената му игра, лутайки се из лабиринта на неговите дискурсивни разграфявания, пропадайки в жестокото себеразтегляне и разчертаване между ведрост и резигнация, между уверено изреченото слово и тоталната разубеденост в означаването на света (може би същинският манифест на поета трябва да се търси не в огласеното ново, а в трагичния патос на безсилието да назовеш по новому, проникнал фрагмента „Една дума“?).

Изходът от утвърдения и от неутвърдилия се, но твърде вероятностен тип парадигматизиране на Яворов, бе единствено в стълкновяването им, по-точно в тяхното срещупологане, във възправянето им един срещу друг, в добиването на що-годе абстрактната им завършеност, във внедряването на усета